

SILVIN SARDENKO :

VSAK PRAZNUJE BOŽIČ SVOJ.

Dedek sveto noč samuje,
babica na skrinji snuje,
oče drag spomin ogreva,
mati bajke razodeva,
fantič vžiga plamenico,
deva meni se z vodico,
deček se za mahom trudi,
deklica ovčice striže,
dete pa se jaslim čudi:
Vsak praznuje Božič svoj.

DEDEK SVETO NOČ SAMUJE.

Seveda, star sem že in siv,
osamljen, prazen žitni klas
z jesenskih sem požetih njiv.
Ti smrt, ko prideš v našo vas,
potrkej k meni! . . . Človek živ
ne bo pogršil me nikjer — — —

Samo v nebesih, kakor upam,
še misli name mnogoter:
in kakor drugim, tudi meni
poslali sveti so večer.

BABICA NA SKRINJI SNUJE.

Pst! — Le tiho!
Nekaj v oknu šepeta . . .
Morebiti
božjega je dih miru?

Morebiti
rajnega je duh moža?
Mar se smeje,
da me najde v sladkem snu?
Mar se čudi,
da še vedno sanjam tu —
pa mi pride
pot pokazat do neba . . .

OČE DRAG SPOMIN OGREVA.

Povsod so dolgi zimski večeri,
najdaljši pa so vendar na tujem.
A včasih večer marsikateri
brez domotožnih misli presnujem.
Nocoj pa tega
srce mi ne dá:
Kako je tamkaj
pri dragih doma . . .

Ime si moje žena ponavlja,
na smeh je letos zábila Milka,
pastirce Tinče v jasli postavlja,
pod stropom dogoreva svetilka:
Življenja dati
ne more ljudem —
a sama, misli,
živeti ne smem . . .

Tako je, tako je pri mojih doma,
in težka misel mi gre do srca.